

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 49.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625529824/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

af den Slags?» spurgte Fruen. »Gud hjælpe mig!« sagde den Gamle, »jeg har kun det ene Strykke!« – »Enhver velopdraget Kone,« sagde Fruen, »maa have sex.« – »Ja, Gud hjælpe mig!« sagde den Gamle. Og saa tog Fruen strax til *Svendborg* og købte Lærred og syede fem – De veed nok! og den gamle Kone blev lykkelig, men Fruen ogsaa, og da sagde hun, »kan jeg faae saa megen Glæde for det Par Skillinger og den Smule Syning, saa vil jeg have mere Fornøielse! Hør Moer«, sagde hun, »er her i Bondebyen flere Mennesker, som ikke have sex?« – »Ja, det veed Gud!« sagde den Gamle. »Naa saa send dem Allesammen til mig.« – Fruen har selv fra første Færd fortalt Historien, og hun sagde: »saa kom der saa mange Mennesker til mig, Piger og Koner; og jeg tog til *Svendborg* og købte Lærred, og *Madam Krone* og jeg syede hele Dagen og den halve Nat i fjorten Dage, og nu have alle Mennesker sex!«

»Men er det til at gjøre Nar af?« sagde *Madam Krone*; »er det ikke smukt, er det ikke godt, om det ogsaa er noget aparte?«

Bedstemoder og Dattersøn kom i det samme tilbage, Begge leende, og han med et prægtigt Gulduhr i en lang Kjæde.

»Det er for at han kan vide, at Tiden gaar og at man skal bestille Noget og ikke fjas! Tag De lidt Lærdom af det med!« sagde Bedstemoderen til *Frederik*.

Hun og *Herman* kom begge leende, men altfor tydeligt var det dog i Begges Ansigter, at Noget var skeet, at Følelser, ganske forskellige fra Smilet, gjærede indvortes.

»Nu skulde vi see vor lille Pleiedatter,« sagde *Frederik*.

»Hun sover,« sagde den gamle Frue. »Der maa Ingen forstyrre hende. Og nu takker jeg for Æren af Besøget!« Hun neiede dybt. »Hver har faaet Sit, og jeg har havt en stor Fornøielse!«

Begge Herrerne maatte anbefale sig; Staldkarlen stod med Hestene for Døren, de stege op og galopperede afsted.

»See saal« sagde *Frederik*. »Der er en mærkværdig Kone, egentlig bleve vi da viste Døren! – Men Du er ikke i Dit gamle Humeur! Har hun sagt noget Krænkende? Hvor kan hendes Ord saaledes virke ind paa Dig fornuftige Menneske?«

»O nei!« svarede *Herman* og blev endnu mere bleg, »jeg veed at ethvert Menneske har sin Achilles-Hæl, hvor han kan saares, og hun har fundet min, saaret mig – dog, det er ikke Ordet, hun har